

Sygn. akt V CSK 325/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z urzędu

przy uczestnictwie M. K.

o stwierdzenie podstaw do przyjęcia do szpitala psychiatrycznego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki
od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 30 stycznia 2015 r., sygn. akt XIII Ca 405/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżąca powołała się na przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 3 k.p.c. Wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, które stanowi „sposób oceny czy doszło do prawidłowego zastosowania art. 28 w zw. z art. 23 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego”. Ponadto podniosła, że zachodzi potrzeba interpretacji wskazanych wyżej przepisów, a w szczególności sformułowania „zagroża bezpośrednio własnemu życiu albo życiu lub zdrowiu innych osób”, oraz że skarga jest oczywiście uzasadniona.

W ocenie Sądu Najwyższego, żadna ze wskazanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie została w sposób należyty wykazana.

Istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., musi dotyczyć problemu prawnego powstałego na tle konkretnego przepisu prawa, przy czym chodzi o problem rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r. IV CSK 53/2013, nie publ.). Jeżeli w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinien to zagadnienie precyzyjnie sformułować i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11).

Pojęcie istotności zagadnienia prawnego oznacza jego doniosłość, która wyraża się rangą zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczeniem wykraczającym poza potrzeby rozstrzygnięcia jednostkowej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 października 2002 r., II CK 12/02, nie publ., z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, nie publ., z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, nie publ., z dnia 13 stycznia 2007 r., III CSK 180/07, nie publ., z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, nie publ., z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.).

Skarżąca nie sformułowała zagadnienia prawnego zgodnie z tymi wymaganiami. Wskazała, że problem polega na „ocenie czy doszło do prawidłowego zastosowania” wskazanych przepisów ustawy. W ten sposób, pod pozorem postawienia istotnego zagadnienia prawnego, podjęła próbę podważenia oceny prawnej dokonanej w sprawie przez sądy obu instancji.

Odnosząc się do drugiej przesłanki mającej uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, należy podkreślić, że - zgodnie z utrwalonym orzecznictwem - powołanie się na przesłankę istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa - mimo wystąpienia takiej potrzeby - nie doczekał się wykładni albo że niejednolita jego interpretacja wywołuje w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych rozbieżności w judykaturze (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej zawierającej szczegółowe omówienie wątpliwości interpretacyjnych, a w przypadku istnienia rozbieżności w judykaturze, przytoczenia odpowiednich orzeczeń (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, nie publ.; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP

2009, nr 3-4, poz. 43; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06; z dnia 30 maja 2005 r., I PK 23/05, nie publ.).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania autor skargi kasacyjnej nie przedstawił żadnych argumentów, które świadczyłyby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych oraz o tym, że rozstrzygnięcie wskazanych przez niego kwestii jest istotne i stwarza realne i poważne trudności w potencjalnych innych sprawach dotyczących potrzeby zastosowania art. 28 w zw. z art. 23 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej - jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania - wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ. i orzecznictwo powołane w jego uzasadnieniu).

Skarżąca nie przedstawiła wywodu pozwalającego zasadnie twierdzić, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeżeli strona skarżąca powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, to nie może jednocześnie w sposób uprawniony twierdzić, iż w ramach naruszenia tych samych przepisów pojawiło się istotne zagadnienie prawne albo potrzeba wykładni tych przepisów ze względu na istnienie poważnych wątpliwości

lub wywoływanie rozbieżności w orzecznictwie sądów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2009 r., V CSK 358/08, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.